

Elegia Durerii

Flavius Laurian Duverna

Elegia Durerii

Peste-a negurilor vremi, de atent stai și privești
De când creat a fost omul, o clipă de te gândești,
Cum de la marea cădere, după-a lui încumetare
Izgonit a fost din Rai pentru actul de neascultare,
Au urmat, împrejurări triste, rod al faptelor firești!

După-ai lor primi doi copii, ce viața le-a-ncununat
Și-n urma făgăduinței, din Eden când i-a alungat,
Domnul promițându-le, că prin ei,... se va-mplini
Și Sămânța-o purta lupta, și pe șarpe-l va zdrobi,
Ducând greul trudei munci, în sine s-au consolat.

Însă, peste-a lor durere, ce-o purtau în conștiințe
Că au fost neascultători, de-ale Domnului cerințe,
Într-o zi, a sosit vestea, cum că fratele mai mare,
Cain, l-a ucis pe Abel, cu gând rău, de răzbunare
Făr-a se gândi că fapta-i va avea mari consecințe.

O! Pentru Adam și Eva, noutatea a fost cumplită
Gândind cum făgăduința, mai putea a fi-implinită?
Însă Domnul, din iubire,... le-a dat alt moștenitor,
Și prin Set, ei prin credință-au tot sperat, în viitor
La ziua cea mai frumoasă, ziua mult prea fericită.

Și-au trecut anii de-a randul, numărându-se o mie
Dar Sămânța mult sperată, de-a le-aduce, bucurie,
Întârzia să apară, Singura, să ducă lupta cea mare
Cu vrăjmașul, ce prin șarpe, i-a tras la neascultare
Pentru care atâtea vremuri, au sperat că o să vie.

Nu știau că au să treacă, veacuri încă vreo treizeci
Până când se va-mplini, planul cel născut din veci,
Până când Sămânța Sfântă în persoana lui Hristos,
Fiu al Tatălui din ceruri, S-a-ntrupat Și-a venit jos
S-aducă salvarea celor, prinși ai morții-n ziduri reci.

Taina ascunsă de veacuri, prin planul de Mântuire
Nu le-a fost desfășurată, cum va avea, și-implinire,
Nu le-a fost spusă în detaliu, prin ale ei amănunte
Și-a lăsat ca prin credință, să construiască o punte,
Între ei și Creatorul, bucuroși, de marea izbăvire.

Cu gândul către salvare, și sperând, greu au trudit,
Căci aproape zece veacuri, au dus blestemul rostit,
Printre spini, și pălămidă, hrana să-și agonisească -
Și-n sudoarea frunții calde, să poată să recunoască
Cum pacatu-n dezvoltare pe pământ el s-a-nmulțit.

Dar faptul neascultării, și-a spus însfârșit cuvântul
Că sub greaua apăsare, se va-ntoarce în pământul,
De unde-n dragoste luat, Dumnezeu i-a dat... ființă
Prin suflarea Sa de viață,... devenind cu conștiință,
Și-a-nțeles după-amăgire, amărât, deznodământul.

Flavius Laurian Duverna